

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΤΙ ΑΧΑΡΙΣΤΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ!...

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ZIBEPNTE, (ἀπό τὸ κρεβάτι του κινιζώντας μ' ἀγωνία τὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξετάζει τὸ σφυγμὸ).—Ἐ λοιπόν; ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ.—Ἐκατὸν δώδεκα!... Πρέπει νὰ γίνῃ ἐγχείρησις!...

Ποῖός ξέρει... Μπορεῖ ἅμα θὰ λάβῃ τὸ δῶρο μας νὰ νομισθῇ πὼς αὐτὸ εἶνε χωριστὸ ἀπὸ τὴν ἀμοιβή του... καὶ νὰ περιμένῃ καὶ χροῖματα. ZIBEPNTE.—Λιάβολε!... Ἐχεῖς δίκιο! Πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν δῶ πρώτα. (Βραίνει ἔξω).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Τὸ ἴδιο βράδυ, τὸ σπῆτι τοῦ Ζιβερντέ)

ZIBEPNTE, (μπαίνοντας μέσα σὰν ἀνεμοστρόβιλος).—Ἐμαθεῖς τὰ νέα; Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Τί νέα; ZIBEPNTE.—Ὁ δόκτωρ Ζελαντὲν πέθανε! Ἦ κ. ZIBEPNTE, (οσασιζμένη).—Πέθανε! ZIBEPNTE.—Ναί... Σαφηνικά, μέσα στὸ ἀμάξι του σήμερα τὸ πρωί, ἐνὸς ἕσανε τὶς ἐπισκέψεις του... Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Ὁ φτωχὸς δόκτωρ!... Ἦταν τόσο καλὸς ἀνθρώπος!... ZIBEPNTE.—Τίμιος, ἀφωσιωμένος, ἀφιλοκερδὴς καὶ λαμπρὸς ἐπιστήμων... Μὴν ξεχνᾶς πὼς σ' αὐτὸν χροῖσται τὴ ζωή μου... Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Ναί, ὁ θάνατός του εἶνε μιά σπουδαία ἀπόλεια... Ἀρίνει οἰκογένεια; ZIBEPNTE.—Ὀχι, καθὸς ξέρεῖς ἦταν κατὰ μέρος στὸν κόσμον... Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Τότε ποῖος θὰ συνοδεύῃ τὴν κηδεῖα του;... ZIBEPNTE.—Οἱ φίλοι δὲν θὰ λείψουν... Ὅλο τὸ Παρίσι τὸν ἐκτιμοῦσε... Ἦ κ. ZIBEPNTE, (ἐπιτε' ἀπὸ μιὰ μ' ἀκριβή σιωπή).—Ξέρεῖς, σκέφτομαι τὴν ὀφελή μας ἀπέναντι του... Ἀφοῦ δὲν ἔχει κληρονομήσει, οὔτε περὶ ἀμοιβῆς μπορεῖ νὰ γίνεταί περὶ λόγος, οὔτε περὶ ἔργου τέχνης... ZIBEPNTE.—Βέβαια... Γί' αὐτὸ συλλογίσθηκα νὰ τοῦ καταθέσω ἕναν ἐπέροχο στέφανον...

ZIBEPNTE, (ἀναπηδώντας).—Ἐγχείρησις!... Βρίσκομαι λοιπὸν ἐ κίνδυνον; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ.—Μὴ ταράξεστε!... Δὲν κινδυνεύετε τώρα, μὰ θὰ κινδυνεύετε αὐριο, ἂν δὲν σᾶς κάμω ἐγχείρησις... ZIBEPNTE, (μ' ἀγωνία).—Θα μὲ σώσετε, δὲν εἶν' εἴσι γιατρέ;... Ἀγαπητὴ μου γιατρέ!... Ὡ! ἂν πάθω τίποτε τί θὰ γίνῃ ἡ φτωχὴ μου γυναίκα!... Τὰ φτωχὰ μου παιδιὰ!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ.—Μὰ μὴ ἐκνευρίζετε λοιπὸν!... Σᾶς εἶπα πὼς ἂν γίνῃ ἐγχείρησις ἡ ἐγχείρησις δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνον... ZIBEPNTE.—Γιατρέ μου, μὲ ξέρετε καλά καὶ ξέρετε εἰ δὲν εἶμαι πολὺ πλούσιος... Ἐχῶ ὅλες τὶς ἀνάσεις μου, αὐτὸ εἶν' ὄλο... Μὰ ἂν μὲ σώσετε, δὲν θὰ φρονῶ ἀχάρητος... Θὰ σᾶς δώσω τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἔχω... Ναί, τὰ μισὰ... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ, (χαμογελώντας). Δὲν σᾶς ζητάω τόσα πολλά. Εἶμαι, πρὶν ἀπ' ὅλα, φίλος σὰς κ' ἔχετε δὲν ἡμῶν τὴν ἀφοσίωσι... Μὴ φοβᾶσθε λοιπὸν... ZIBEPNTE.—Δὲν φοβᾶμαι! (Ἐπιτε' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή). Λοιπὸν, ἡ ἐγχείρησις θὰ γίνῃ; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ.—Ναί, θὰ γίνῃ αὐριο τὸ πρωί... ZIBEPNTE, (στενακίζοντας τρομαγμένος).—Αὐριο;... Αὐριο κίολας; Ἄ! ἡ ὑγεία εἶνε τὸ πολυτιμότερο αγαθὸ!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ.—Ἦσυχαστε... Ἦσυχαστε προπάντων... Προσπαθήστε νὰ κοιμηθῆτε... Ὁρεθιστῶ.

(Στὸν ἀντιθάλαμον)

Ἦ κ. ZIBEPNTE, (στὸ δόκτωρα).—Πῶς τὸν βρῖσκετε; ΔΟΚΤΩΡ.—Πολὺ ἀσχημα... πολὺ ἀσχημα... Ἐ γάρχει μιὰ πιθανότης νὰ σωθῇ καὶ μιὰ πιθανότης νὰ πεθάνῃ κατὰ τὴν ἐγχείρησι... Μὴν κλαίτε!... Δὲν πρέπει νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε, γιατί θὰ χάσῃ τὸ θάρρος του... Χαίρετε, κυρία!

ΣΚΗΝΗ II

(Ἐπιτε' ἀπὸ ἔξη μῆνες)

(Ὁ Ζιβερντέ κεφατός, μὲ τὸ καπέλλο του στραβά, μὲ τὸ πόδι στὸ στόμα, ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ ἔξω). Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Πῶς θὰ περάσῃ τὸ ἀπόγευμά σου; ZIBEPNTE.—Θὰ κάμω ἕναν περίπατο, θὰ μείνω καμμιὰ ὥρα στὴ λέσχη μου καὶ θὰ ξαναγορῶ... Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Δὲν νομίζεις πὼς θὰ ἦταν σσαστὸ νὰ περάσῃς κ' ἀπὸ τὸν δόκτωρα Ζελαντὲν. Ἐχεῖς τέσσερες μῆνες πὼς εἶσαι στὸ πόδι, κ' οὔτε πάτησες καθόλου στὸ σπῆτι του. ZIBEPNTE.—Μὲ συγχωρεῖς... Πῆρα καὶ τοῦ ἔκαμα μιὰ εὐχαριστήριον ἐπιστολή. Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Μιὰ ἐπιστολή... Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε... Ὁ δόκτωρ, πρὶν σοῦ κἀνῃ τὴν ἐγχείρησις ἐτρωγε ἐδῶ κἀνε μὲρα, καὶ τώρα, φαινόμενως πὼς τὸν ἀποφεύγουμε... Στὸ κάτω-κάτω σ' ὅσως εἶ... ZIBEPNTE.—Ὡ! μ' ἔσοσε!... Μὴ λές ὑπερβολές! Μοῦ μολόγησε μόνος του τὴν παραμονὴ τῆς ἐγχειρησῆσός μου, πὼς τὸ πρᾶγμα ἦταν ἐκολοκίτατο... Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Ναί, μὰ σὲ μὲνα ἐμπιστεύτηκε ἰδιαιτέρως πὼς ἡ κατάστασί σου ἦταν κρίσιμωτάτη. ZIBEPNTE.—Τὸ εἶπε αὐτὸ γιὰ νὰ δεῖξῃ πὼς κἀνῆκε... Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Εἶσαι ἀδικός... Ὁ δόκτωρ Ζελαντὲν ὕψηξε πάντα πολὺ καλὸς γιὰ μένα... Ἐοῦ ὁ ἴδιος τὸ ὑπ' ἀρχὴθῆκες τῆς μισῆς σου περιουσία, ἂν σὲ σῶσῃ... ZIBEPNTE.—Τὸ ἔκαμα αὐτὸ σὲ μιὰ στιγμὴ δουλίας, σὲ μιὰ στιγμή πὼς τὰχα χαμένω... Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ πάθῃ ὁ καθένας ἀπὸ εἶνε ἀρρστος... Πάντως αὐτὸ πὼς τοῦ εἶπα μὲ στενοχωρεῖ τώρα, γιατί εἶμαι ὑποχρεωμένος κἀνι νὰ τοῦ δώσω... Πόσα λές; Δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα; Λέκα;... Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Ἐδῶ εἶνε ἡ δυσκολία... Ἐφρόσον ὁμοῦς ὁ γιατρός εἶνε φίλος μας, θὰ μπορούσαμε ν' ἀντικαταστήσουμε τὰ χρήματα μ' ἕνα δῶρο... μ' ἕνα ἔργο τέχνης... ZIBEPNTE.—Λαμπρὰ ἰδέα... Ἐτσι μπορούμε νὰ κάμουμε τὴ δουλειά καὶ μὲ χιλία φράγκα... Θὰ ψάξω σήμερα κίολας νὰ βρῶ κανένα ὠραῖο ἀγαλμα... Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ πᾶς νὰ τὸν βολιδοσκοπήσῃς πρώτα γιὰ νὰ δῆς τί θὰ ἤθελε κ' αὐτός

ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ.—Σᾶς εἶπα πὼς ἂν γίνῃ ἐγχείρησις, δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνον

Ἦ κ. ZIBEPNTE.—Αὐτὸ ἐτοιμαζόμενον νὰ σοῦ προτεῖνω κ' ἔγω... ZIBEPNTE.—Ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκον μας... Πᾶω κίολας νὰ παραγγείλω τὸ στέφανον...

ΣΚΗΝΗ IV

(Στὸ ἀνθοπωλεῖο)

Ο ΑΝΘΩΠΩΛΗΣ.—Μποροῦμε κυρία, νὰ σᾶς φτιάξουμε ἕναν πρώτης τάξεως στέφανον μὲ ρόδα... Θὰ σᾶς στοιχίσῃ 300 φράγκα. ZIBEPNTE.—Τριακόσια φράγκα!... Δὲν τρελλάθηκα ἀκόμα. Ο ΑΝΘΩΠΩΛΗΣ.—Καὶ ὁμοῦς ἀφοῦ θέλετε νὰ τιμήσετε τὸν νεκρὸ τοῦ πῶ καλοῦ σας φίλου, πρέπει νὰ πάρετε κἀνι ἐλεγκτὸ. ZIBEPNTE.—Τοῦ πῶ καλοῦ μου φίλου; Σᾶς εἶπα ἐγὼ ἕνα τέτοιο πράγμα; Ἦταν ἕνας συνηθισμένος φίλος, ἕνας γνώριμος... Ο ΑΝΘΩΠΩΛΗΣ.—Τότε μπορῶ νὰ σᾶς φτιάξω ἕνα στέφανον ἑκατὸν πενήντα φράγκων... Μὰ θὰ εἶνε πολὺ συνηθισμένος... ZIBEPNTE.—Ἄ! ὄχι, δὲν θέλω συνηθισμένον στέφανον... Πρέπει νὰ κἀνῃ κανεὶς κἀνι ἡ νὰ μὴν κἀνῃ τίποτε... Μήπως ἔχετε κανένα στέφανον ἀπὸ τεχνητὰ λουλούδια πὼς νὰ στοιχίσῃ καμμιὰ πενήντα φράγκα... Ο ΑΝΘΩΠΩΛΗΣ.—Ἐγω... μὰ δὲν θὰ τολμούσα νὰ σᾶς τὸν δείξω... Εἶνε χάλια... ZIBEPNTE.—Ναί;... Τότε σταθῆθι νὰ πάω νὰ συμβουλευθῶ τὴ γυναίκα μου καὶ θὰ σᾶς τηλεφωνήσω σὲ λίγο... (Φεύγει). ZIBEPNTE, (μολολογώντας).—Τριακόσια φράγκα χαμένω!... Εἶνε ἀπάνταστο!... Ἐς ἄλλου δὲν πιστεύω εἰς ὅτι νεκροὶ βλέπουν τίς πράξεις τῶν ζωντανῶν... Τότε γιατί νὰ καταθῶμαι αὐτὸν τὸ στέφανον... Τί σημασία εἶχει;... Ἐς ἄλλου θὰ τοῦ στεῖλουν ἕνα σωρὸ λουλούδια... κ' ἕνας στέφανον, περισσότερο ἡ λιγότερο, δὲν θὰ φανῇ... Μπορῶ ἀπερᾶναις νὰ κάμω μιὰ προσευχὴ γιὰ τὴν ἀνάπαισι τῆς ψυχῆς του... (ἀποφασιστικὰ). Ναί, αὐτὸ εἶνε προτιμότερο... Δὲν χρειάζεται στέφανον... Τὸ ἀληθινὸ πένθος τὸ ἔχει κανεὶς μέσα σὴν καρδιά του!...

MICHEL PROVINS

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Πνεῦμα οἰκονομίας Μία Σκοτσέζα ἀπὸ τὸ Ἀμπερνιν εἰσήλθε σ' ἕνα κατάστημα εἰδῶν ταξιδίου κ' ἀγόρασε μιὰ μικρὴ βαλίτσα. —Θέλετε νὰ σᾶς τὴν τυλίξουμε σὲ χαρτί; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος. —Ὀχι. Προτιμῶ νὰ διπλώσετε τὸ χαρτί καὶ νὰ τὸ βάλτε μέσα σὴν βαλίτσα!